

62. Du Vandringsmand ved Søen.

67

Andante.

(Uranienborg.)

H. Rung.

2. I længst forsvundne Dage
var den i Glans og Magt;
nu er der knap tilbage
Ruiner af dens Pragt.
Men i de gamle Tider,
da var den høj og stor
og saas til alle Sider
og knejsede fra Jord.

3. Tit vaaged der et Øje
alt i den Nat saa lang
og spored i det høje
de lyse Stjerners Gang.
Nu Stjerneborgens Mure
er sjunkne hen i Grus,
og Ploven monne fure,
Urania! dit Hus.

4. Men hver Gang Solen daler,
ser den til Hveen huld,
hvor Aftenrøden maler
sig end erindringsfuld.
Vemodig Maanen iler
forbi sin elskte Kyst,
og Frejas Stjerne smiler
med hellig Elskovs Lyst.

5. Da røres det og tindrer
i Borgens dybe Grund:
den tror, at den erindr
er en gammel Aftenstund;
for nogle Øjeblikke
den gerne frem sig skød,
men ak, det kan den ikke,
den synker i sin Død!